

5. søndag efter påske 2020

Her under de u-almindelige corona-tilstande har jeg midt i alt det trælse næsten dagligt sat mig i sofaen kl. 17 og set Matador; DR var så hensynsfulde at genudsende én gang til, nu.

Det er for mig som at få besøg af en kær gammel ven, som jeg kender så godt efterhånden. Hvor man ved, hvad der kommer, inden det er sagt.

Jeg ved lige, hvornår overlærer Andersen skal til at udtrykke sine følelser for kogt fars.

Og når fru muremester Jessen ikke har lyst, men trænger til et stykke sandkage. Men den her gang var det ligegodt Maude, som gjorde størst indtryk: Der hvor hun og bankdirektør Hans Christian Varnæs har været i stor ægteskabskrise, og den ellers så pyldrede tryghedsnarkoman Maude er rejst, uden ham.

Men hun kommer hjem igen. Efter alle høflighedsfraserne spørger Hans Christian, forsigtigt, håbefuldt: "Og... alting kan igen blive helt ligesom før?" Da svarer Maude: "Noget kunne nok blive helt anderledes, hvis bare vi turde..."

Måske véd Maude, at ordet "Krise" det betyder: skelnen, afgørelse. "Hvilken vej skal det her gå?"

//

Dagen i dag hedder 5. søndag efter påske. Fra i morgen kan vi igen samles i kirkerne, så I ikke skal spises af med videoer.

Store skoleelever får lov at komme tilbage i skolen, storcentrene og restauranter åbner igen, endnu flere skal tilbage på deres fysiske arbejdsplads, og man må besøge sine kære på plejecentrene igen.

For nogle er det en stor befrielse – for har vi fundet ud af noget i den her corona-tid, så er det nok bl.a., hvor meget vi holder af den helt almindelige hverdag.

For andre er det en frustration, for der er også meget, som stadig er uafklaret:

Hvad med festen? Firmaet? Håndtrykket?

Og ER det godt at mødes, allerede nu?

Det ser ud, som om vi nærmer os mere almindelige tilstande. Hverdagen, vi kender. Hvor er det godt! Det trænger vi til!

Og samtidig: Noget kunne nok blive helt anderledes, hvis bare vi turde.

Måske har vi midt krisen skimtet flige af opdagelser, vi ikke må miste igen, fordi der simpelthen er liv i dem... noget, vi har lyst til... og noget, som vi måske ikke har lyst til, men trænger til. Eller som andre trænger til.

...Måske flyve færre ture og så ta' os bedre tid til nabosnak og besøg på plejehjemmet, når vi rent faktisk må?

Måske skal vi generelt tænke oftere: "har jeg brug for det?" – inden vi farer i butikkerne?

Måske skal vi have lidt mindre i kalenderen?

Måske kan vi finde en rigtig god, omsorgsfuld måde at hilse på, her mens vi ikke må gi' hånd?

Eller hvad det er nu er, der kunne være nye veje at gå.... Som vi lige netop nu har en oplagt mulighed for at tænke over...

En af teksterne til i dag er fra Apostlenes Gerninger. Den fortæller om, hvordan de, som havde været Jesu disciple nu var blevet apostle og ledere i den nye bevægelse, som andre begyndte at kalde, "dem, der følger Vejen."

"Vejen" – det betød både: en ny vej at gå i livet på, og det var også navnet på Jesus; Han havde jo sagt om sig selv: "Jeg er vejen og sandheden og livet."

Det havde været let for dem at kapsle sig inde. Leve som før. Men: noget kunne nok blive helt anderledes, hvis bare man turde. Og de turde. Da de stod i krisen, efter at Jesus ikke længere var fysisk iblandt dem, valgte de at følge "Vejen".

Der var opstået en kristen menighed. Det blev hverdag. Her midt i verden, hvor der altid er rigeligt at tage sig til for ethvert menneske og enhver menighed.

Hverdag med godhed og ondskab, ævl og kævl, hvor nogle har behov for særlig hjælp, og hvor selvhævdelse og tilfældigheder gør livet med hinanden sårbart.

Deres liv ligner til forveksling vores.

Men nu, i teksten, er der opstået en regulær krise: i deres store arbejde for syge, fattige og udstødte er det nærmest endt i slåskamp ved maduddelingen... man puffer og skændes og nogen skubbes væk.

Jo, de har nok at gøre, apostlene. Hvordan tackler de at være i det kaos?

For det første: de stiller slet ikke spørgsmålstejn ved, om de skal være engageret i verden; det ER de. Selvom det er nemmere at lade være... Det har de sikkert også

indimellem lyst til... forfølgelserne er så småt begyndt... men alligevel har de en uforfærdethed i sig. De tør.

Og: for det andet: teksten fortæller, at de lader flere komme til, deler ansvaret, for: de skal jo også have tid til at holde bøn og gudstjeneste ved lige.

De tænkte det åbenbart ikke sådan, at: nu skal vi jo også lige huske det der med Gud... men at det tværtimod er det med at huske dét med Gud, der giver selve perspektivet til dét at være i verden som det lys og salt, de var kaldet til at være; de må holde bøn og gudstjeneste ved lige, for at kunne være så uforfærdede...

Apostlene, de var hverken fejlfrie eller supermennesker. Men de turde noget. Det var ret afgørende.

Jeg tror, dét hænger sammen med, at de den sidste aften, de var sammen med Jesus, havde hørt Jesus bede den bøn, som også er evangeliet i dag. Der, hvor Jesus bl.a. beder for sine mennesker i verden. Dem dengang og os. Vi er bedt for, af ham. Vi er sat ind i Guds fællesskabet, fast, fast forankret i det liv, som ikke bare er vores, men som er hans... den slags liv, som vi kender igennem ham, og som hedder: evigt.

Det var nok lyden af det fællesskab, de søgte genklang i, i bønnen og gudstjenesten. Fordi de trængte.

Det må vi også.

Lad os bede:

Gud, du kender de udfordringer vi har.

Du kender den frygt, som er vores – frygten for sygdom, for økonomien, eller for hvad der skal ske med vores fællesskaber.

Vores frygt for ikke at slå til eller for at blive glemt.

Vores frygt er lige så forskellig som vi mennesker er.

Du kender vores tro og vantro.

Og du kender vores håb vores glæde.

Hjælp os, så drivkraften i vores liv ikke er vores forfærdelse men din kærlighed.

Gør os modige til at vælge veje som fører til liv – følg du os på alle vore veje, og drag os altid tilbage til dig, når vi farer vild.

Vi ber dig:

Vær med skolebørnene og dem, som må blive hjemme

Vær med de små, vi sender afsted og de syge og de gamle som er alt for alene –

Vær med dem, vi slet ikke får tænkt på – og dem, vi ikke har lyst til at bede for.

Fadervor du som er i himlene
Helliget blive dit navn, komme dit rige
Ske din vilje som i himlen, således også på jorden
Giv os i dag vort daglige brød
Og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere
Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde
For dit er riget og magten og æren
I evighed
Amen.

Herren velsigne dig og bevare dig
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig
Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred.
Amen.

God søndag!